

следъ това въ квартирата си. Най-сетне, оная кжща въ центъра на града, дето една отъ другаркитѣ ѝ я заведе въ единъ праздниченъ день. Тамъ идваха непознати господа, черпѣха ги съ хайверъ, вермутъ и пасти и плащаха добре. Тя минаваше за ученичка въ стопанско училище, можеше да се пооблече, да носи копринени чорапи, да купува шоколатчета на сестриното си момиченце. Докато една вечеръ нахълтаха стражари и цивилни, отведоха всички въ полицията, държаха два дни, момичетата, и после ги интернираха. Ей тогазъ, случайно, въ коридора на полицията я видѣ нейния бждещъ покровитель, агентъ отъ това градче, и успѣ да я настави тукъ. Всичко това ѝ се струва сега много далечно, макаръ че нищо не е забравила. Сега тя бѣше спокойна, минаха много дни безъ тревоги, всичко се бѣ наредило добре. Агентътъ отдавна се бѣ загубилъ, но тя нѣмаше вече нужда отъ покровителство — опозна сама града и хората, и така, день по день се изнизваха, едни и сѣщи, сити, мързеливи, полутъмни, като стаичката ѝ, която имаше прозорче само къмъ коридора. Тя бѣ израстнала вече, налѣ се, млада,